

“உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும்”

[12:9-50]

மூன்று மரங்களைப் பற்றிய பழைய நாடோடிக் கதையொன்று பல மொழிகளில் கூறப்படுகின்றது. மூன்று மரங்கள் ஒரு மலையின் உச்சியில் வளர்ந்து கொண்டிருந்தன, அவைகள் தாங்கள் வளர்ந்த பிறகு எப்படியிருப்போம் என்று கனவு கண்டன. முதல் மரமானது வைரங்கள் மற்றும் இரத்தினங்களைப் பற்றிக் கனவு கண்டு, விலை உயர்ந்த ஆபரணங்களை வைக்கும் பொக்கிஷப் பெட்டியாக ஒரு நாளில் ஆக வேண்டும் என்று விரும்பியது. இரண்டாவது மரமானது பயணம் மற்றும் உணர்வெழுச்சி பற்றிக் கனவு கண்டு, அரசர்களைக் கடல்களின் குறுக்கே ஏற்றிச் செல்லும் வலிமை நிறைந்த பயணக் கப்பலாக ஒரு நாளில் ஆக வேண்டும் என்று விரும்பியது. மூன்றாவது மரத்துக்கு அம்மலை உச்சியை விட்டுச் செல்லும் எண்ணமே இல்லாதிருந்தது. அதற்குப் பதிலாக, அங்கேயே அது நேராக உயரமாக நின்று கொண்டு மக்களைத் தேவனிடத்திற்கு சுட்டிக்காட்டுவதே அதன் பேராவலாக இருந்தது.

ஆண்டுகள் கடந்தன, அந்த மரங்கள் உயர்ந்து பலத்து வளர்ந்தன. ஒருநாள் மரம் வெட்டுபவர்கள் வெட்டுவதற்கு மரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு அம்மலையின் மீது நடந்தார்கள், ஒரு மரம்வெட்டி முதலாவது மரத்திடம் வந்து, “இதுதான் எனக்குத் தேவையான மரம்” என்று கூறி அதை வெட்டி வீழ்த்தினார். இன்னொரு மரம்வெட்டி இரண்டாவது மரத்திடம் வந்து, அதே போலவே கூறி அதையும் வெட்டி வீழ்த்தினார். மூன்றாவது மரம்வெட்டி, எஞ்சியிருந்த மரத்தை எண்ணமற்ற வகையில் வெட்டுவதற்கு முன்பு எந்தப் பழைய மரமும் எனது நோக்கத்திற்கு ஆனதே என்று முணுமுணுத்தார்.

முதல் மரமானது ஒரு பெட்டியாக வடிவமைக்கப்பட்ட வேளையில், பொக்கிஷப் பெட்டியாகும் தனது கனவு நனவானது என்று அது நினைத்தது. இருப்பினும், அது தான் பண்ணை விலங்குகளுக்குத் தின்பதற்குத் தீவனம், வைக்கோல் வைக்கும் தொட்டியாக, கரடுமுரடான தொட்டியாக மட்டுமே இருந்ததை அது விரைவில் உணர்ந்தது. இரண்டாவது மரமானது வல்லமையுள்ள கப்பலாக வேண்டும் என்ற தன்னுடைய கனவானது, ஒரு ஏரியைத் தவிர வேறு பெரிய நீர்நிலை எதிலும் ஒருக்காலும் பயணம் செய்ய முடியாத ஒரு சிறிய படகாக ஆனது, என்பதை விரைவிலேயே உணர்ந்து

அறிந்தது. மூன்றாவது மரம்தான் அவை யாவற்றிலும் மிகவும் மோசமான அனுபவத்தைப் பெற்றது. அது ஒரு மரத் தூணாக வெட்டப்பட்டு, மற்ற கட்டைகளுடன் அடுக்கி வைக்கப்பட்டு, மறந்து போகப்பட்டது.

காலம் கடந்து செல்லுகையில், மூன்று மரங்களும் மாறுபட்ட அனுபவங்களைப் பெற்றன. பெட்டியாகியிருந்த மரமானது ஓர் இரவில், புதிதாய்ப் பிறந்த குழந்தையைக் கொண்டிருந்து சத்திரத்தில் இடம் கிடையாமற் போன ஒரு இளம் குடியானவத் தம்பதியரால் பயன்படுத்தப் பட்டது. அவர்கள் அப்பெட்டியில் புது வைக்கோலைப் பரப்பி வைத்து அதை ஒரு தொட்டிலாகப் பயன்படுத்தினர். புதிதாய்ப் பிறந்த குழந்தையை அந்த முன்னணை தாங்கியிருந்த வேளையில், அந்த மரமானது தான் உலகத்திலேயே மாபெரும் பொக்கிஷத்தை தாங்கியிருந்ததை உணர்ந்தறிந்தது. படகாக மாறிய மரமானது ஒரு இரவில் ஏரியில் புயல் வீசுகையில் மனிதர்களின் ஒரு குழுவைச் சமந்து கொண்டு வருத்தமான பிரயாசப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தான் மூழ்கி விடுவோம் என்றும் தான் சமந்த மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் மரித்து விடுவார்கள் என்றும் பயந்திருந்த அப்படகானது, தன்னில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பயணி ஒருவர் விழித் தெழுந்து புயலினிடத்தில் “இரையாதே! அமைதலாயிரு!” என்று கூறிய பொழுது திகைப்புற்றது. ஏரியானது உடனடியாக அமைதியான பொழுது, அம்மரமானது தான், இராஜாதி இராஜாவைச் சமந்து கொண்டிருந்ததை உணர்ந்து அறிந்தது. மூன்றாவது மரமானது ஒரு நாள் மரக்கட்டைகளின் குவியலில் இருந்து வெளியே இழுக்கப்பட்டு, இரத்தம் வழிந்தோடிய ஒரு மனிதரின் முதுகில் சமத்தப்பட்டது, அம்மனிதர் தெருக்களில் வழியாக நடத்தப்பட்டு, அவரது மரணத்திற்காகக் கூச்சலிட்ட வெறுப்பு நிறைந்த மக்கள் கும்பலால் சூழப்பட்டிருந்தார். நகருக்கு வெளியே வந்தவுடன், அம்மனிதர் மரிக்கும்படியாக அம்மரத்தில் ஆணிகளால் அறையப்பட்டு உயர்த்தப்பட்டார். இது நடந்த பொழுது, அந்த மூன்றாவது மரமானது இதயத்தில் வேதனையடைந்தது, ஏனெனில் இம்மனிதருக்குச் செய்யப் பட்டதைக் காட்டிலும் அவ பக்தியான வேறு எதையும் அம்மரத்தால் சிந்தித்துப் பார்க்கக் கூடாதிருந்தது. மக்களுக்குத் தேவனைச் சுட்டிக் காட்டுவதையே அம்மரம் செய்ய விரும்பியிருந்தது. மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு, உலகமே மாறியது: அம்மனிதர் மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்தார், மற்றும் அந்த மூன்றாவது மரமானது அந்த நாள் தொடங்கி தன்னை மக்கள் நோக்கிப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவர்கள் தேவனைப் பற்றிச் சிந்திப்பார்கள் என்று அறிந்தது! மாறுபட்ட கனவுகள் மற்றும் நம்பிக்கை களுடன் இருந்த மூன்று மரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தேவனுக்கு மகிமையைக் கொண்டு வந்தன.

நாம் ஏற்கனவே கண்டுள்ளபடி, “மகிமை” என்பது யோவான் சுவிசேஷத்தின் முக்கியமான பாடக் கருத்தாக உள்ளது. யோவான், “அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய் நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்; அவருடைய மகிமையைக் கண்டோம்; அது பிதாவுக்கு ஒரே பேறானவருடைய மகிமைக்கு ஏற்ற மகிமையாகவே இருந்தது” என்று (1:14) எழுதிய இடத்தில் நாம் இம்மகிமையை ஏற்கனவே

எதிர்கொண்டிருந்தோம். யோவான் சவிசேஷத்தில் “மகிமைப்படுத்தும்” என்ற வினைச் சொல் இருபத்தி மூன்று முறைகளும், “மகிமை” என்ற பெயர்ச் சொல் பதினெட்டு முறைகளும் காணப்படுகின்றன. இயேசுவின் வாழ்வு பற்றிய யோவானின் பதிவேடானது மகிமையின் மீதே கவனம் செலுத்துகின்றது என்பது தெளிவு!

தேவனுடைய மகிமையும் இயேசுவும்

நமது வேதபாடப் பகுதியின் தொடக்கத்தில், பஸ்காப் பண்டிகையைப் பற்றியும், இயேசுவின் வருகை குறித்துக் கூட்டத்தினரின் எதிர்பார்ப்புப் பற்றியும் எருசலேம் முழுவதும் உணர்வெழுச்சியினால் கலக்கப் பட்டிருந்ததை நாம் காண்கின்றோம். அவர் எவ்விதத்தில் வருவார்? அவர் என்ன செய்வார்? இந்த வேளையில் அவர் தம்மை நீண்ட நாட்களாய் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மேசியா என்று அறிவித்து இஸ்ரவேலின் அரசர் ஆவாரா? ஒவ்வொருவரும் இயேசுவைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

இயேசு எருசலேமுக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டிய நாள் வந்த பொழுது, அவர் நகரை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கையில் திரளான கூட்டமொன்று அவரைச் சந்திக்கச் சென்றது. அவர்கள் குருத்தோலைகளைக் கைகளில் ஏந்தி அசைத்துக் கொண்டு, “ஓசன்னா, கர்த்தருடைய நாமத்தினாலே வருகிற இஸ்ரவேலின் இராஜா ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்டவர்” (12:13) என்று சத்தமிட்டு, இயேசுவுக்கு ஒரு அரசு வரவேற்பளித்தனர். இயேசு ஒரு இளம் கழுதையின் முதுகில் சவாரி செய்து இவ்விதமாய் சகரியா 9:9ன் தீர்க்கதரிசனத்தை நிறைவேற்றியவராய் எருசலேமுக்குள் நுழைந்தார். இந்தக் காட்சி முழுவதினாலும் குழப்பமுற்ற சீஷர்கள் “இயேசு மகிமைப்படுத்தப்பட்ட” (யோவான் 12:16) வரையிலும் நடந்த நிகழ்வின் தனிச்சிறப்பைப் புரிந்து கொள்ளாதிருந்தனர் என்று யோவான் பதிவு செய்தார். இயேசுவின் வாழ்வின் ஒவ்வொரு தளத்திலும் மகிமை பிரதிபலிக்கப்பட்டது, ஆனால் சிலுவையில் தான் அது மிகவும் பிரகாசமாய் ஒளி வீசியது என்று நாம் மீண்டும் காண்கின்றோம். உலகமானது மகிமை என்பதை எப்பொழுதுமே வல்லமை மற்றும் புகழ் மற்றும் செல்வங்கள் ஆகியவற்றுடன் இணைத்துக் கொண்டிருக்க, தேவனுடைய மகிமையானது அன்பு, தாழ்மை மற்றும் சிலுவையின் தியாகம் ஆகியவற்றில் மிகத் தெளிவாய்க் காணப்படுகின்றது.

பின்பு, கிரேக்கரில்¹ சிலர் பிலிப்புவிடம், “ஐயா, இயேசுவைக் காண விரும்புகிறோம்” (12:21) என்றனர். பிலிப்பு அந்திரேயாவிடம் சென்றார், மற்றும் அவ்விருவரும் கிரேக்கர்கள் கூறியதை இயேசுவிடம் சொன்னார்கள். இயேசு, “மனுஷகுமாரன் மகிமைப் படும்படியான வேளை வந்தது” (12:23) என்று பதிலுரைத்தார். மீண்டுமாக, “மகிமை” பற்றிய குறிப்பிடுதலானது சிலுவையைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பாக உள்ளது. பின் தொடரும் வசனங்களில் இது தெளிவாகின்றது, அங்கு இயேசு, கோதுமை மணியானது பலன் தருமுன்பு மண்ணில் விழுந்து மடிய வேண்டியது எவ்விதம் என்பதை விவரித்தார். இயேசு தமது சொந்த சிலுவை மரணம்

பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், ஒப்புக் கொடுத்தல் மற்றும் தியாகம் ஆகியவற்றில் தம்முடைய முன்னுதாரணத்தைப் பின்பற்றும்படி தமது சீஷர்களை அழைத்தார். அவ்வாறு அவர்கள் செய்தால், பிதா அவர்களை மகிமைப்படுத்துவார் என்று அவர் (இயேசு) சுட்டிக்காட்டினார்.

முந்தின வசனங்களில் இருந்த உரையாடலானது வசனம் 28ல் தொடங்கி இயேசுவின் ஜெபமாக வழிந்தோடுகிறது: “பிதாவே, உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும்.” அப்பொழுது: “மகிமைப்படுத்தினேன், இன்னமும் மகிமைப்படுத்துவேன்” என்கிற சத்தம் வானத்திலிருந்து உண்டாயிற்று (12:28). கூட்டத்திலிருந்த மக்களில் சிலர் தாங்கள் இடி முழக்கத்தைக் கேட்டதாக நினைத்தனர். வேறு சிலர், தாங்கள் தேவதூதர் ஒருவரின் சத்தத்தைக் கேட்டதாகக் கூறினர். இயேசு அவர்களிடம், இந்தச் சத்தத்தை அவர்கள் தங்கள் நிமித்தமாகவே கேட்டனர் என்று கூறினார். பிதாவானவரே பேசியிருந்தார். அவர் குறிப்பிட்டிருந்த மகிமையானது மீண்டும் சிலுவையையே முக்கியமாக்கிற்று. இயேசு தம் வாழ்வில் கூறியிருந்த மற்றும் செய்திருந்த ஒவ்வொன்றினாலும் தம்முடைய பிதாவை மகிமைப்படுத்தியிருந்தார், ஆனால் இன்னும் சில நாட்களில் இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டு, மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்தெழுமும்பும் பொழுது மாபெரும் மகிமை காணப்பட வேண்டியதாய் இருந்தது. இயேசு “நான் பூமியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டிருக்கும் போது எல்லாரையும் என்னிடத்திற்கு இழுத்துக் கொள்ளுவேன்” (12:32) என்று கூறிய பொழுது தாம் சிலுவையைக் குறிப்பிடுவதாகத் தெளிவு படுத்தினார். யோவான், “தாம் இன்ன விதமான மரணமாய் மரிக்கப் போகிறாரென்பதைக் குறிக்கும்படி இப்படிச் சொன்னார்” (12:33) என்று விளக்கம் அளித்தார்.

பிறகு மக்கள் தாங்கள் “வேதத்தில் சொல்லியதைக் கேட்டிருந்தது” (12:34) பற்றி இயேசுவினிடத்தில் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டனர். நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, சீனாய் மலையில் தேவனுடைய குரலை இஸ்ரவேலர்கள் தங்கள் சொந்தக் காதுகளினால் கேட்டிருந்தனர்.² இடி, மின்னல், எக்காள முழக்கம் மற்றும் புகைக் காட்டின் மத்தியில், இஸ்ரவேலர்கள் தேவனுடைய மகிமையில் ஒரு சிறிதளவைக் கண்டிருந்தனர். இப்பொழுது, இந்தப் பிந்திய ஆண்டுகள் எல்லாவற்றிலும் அவர்கள் இயேசுவைக் கவனித்துக் கேட்கையில் தேவனுடைய மகிமையை இன்னும் அதிகமாகவே கண்டு கொண்டிருந்தனர். இயேசு தமது சிலுவை மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றிற்குப் பிறகு, அவர்கள் இதற்கு முன் ஒருபோதும் கண்டிராத மாபெரும் மகிமையை வெளிப்படுத்துவார் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து அறியாமல் இருந்தனர்!

இயேசு ஒரு அரச வரவேற்புடன் எருசலேமுக்குள் பிரவேசித்து, இந்த அதிகாரத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள வார்த்தைகளை உரைத்த பிறகு, கூட்டத்திலிருந்து விலகி மறைந்து கொண்டார். அவர்களிடத்தில் அவர் சத்தியத்தை உரைத்திருந்ததாலும், தாம் நிகழ்த்தியிருந்த அற்புதங்களின் மூலம் அவர் தம் அடையாளத்துவத்தையும் வல்லமையையும் வெளிப்படுத்தியிருந்ததாலும் மக்கள் தம்மை விசுவாசிக்கத் தவறியதைக் குறித்து இயேசு கலக்கமுற்றார். மக்களின் விசுவாசக் குறைவானது ஏசாயா

முன்னுரைத்திருந்தபடியாகவே இருந்ததை யோவான் கண்டார்: “எங்கள் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டதை விசுவாசித்தவன் யார்? கர்த்தருடைய புயம் யாருக்கு வெளிப்பட்டது?” (ஏசா. 53:1); “இந்த ஜனங்கள் தங்கள் கண்களினால் காணாமலும், தங்கள் காதுகளினால் கேளாமலும், தங்கள் இருதயத்தினால் உணர்ந்து குணப்படாமலும், நான் அவர்களை ஆரோக்கியமாக்காமலுமிருக்க, நீ அவர்கள் இருதயத்தைக் கொழுத்ததாக்கி, அவர்கள் காதுகளை மந்தப்படுத்தி, அவர்கள் கண்களை மூடிப்போடு” (ஏசா. 6:10). யோவான், “ஏசாயா அவருடைய மகிமையைக் கண்டு, அவரைக் குறித்துப் பேசுகிறபோது இவைகளைச் சொன்னான்” (12:41) என்று எழுதினார். இவ்விடத்தில், இந்த அதிகாரத்தில் நான்காவது முறையாக “மகிமை” என்பது கிறிஸ்துவின் மரணம், அடக்கம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலைக் குறிக்கின்றது.

தேவனுடைய மகிமையும் நாமும்

இந்த அதிகாரத்தில் இயேசு தம்மைப் பற்றியும் தேவனுடைய மகிமையைப் பற்றியும் கூறியதாகப் பின்னப்பட்டவைகளின் மூலமாக, “மகிமையின்” இந்த விஷயமானது நம் வாழ்வில் எவ்விதம் செயல்விளைவு ஏற்படுத்துகின்றது என்பதற்கான தெளிவான மற்றும் நேரடியான செய்தியை நாம் காண்கின்றோம். இயேசு தம்முடைய சீஷர்களிடத்தில், “மனுஷ குமாரன் மகிமைப்படும்படியான வேளை வந்தது” (12:23) என்று உரைத்தார். அவர் தமது மரணத்தின் இன்றியமையாமையை விளக்கப் படுத்திய பிறகு (12:24) பின்வருமாறு கூறினார்:

தன் ஜீவனை சிநேகிக்கிறவன் அதை இழந்து போவான்; இந்த உலகத்தில் தன் ஜீவனை வெறுக்கிறவனோ அதை நித்திய ஜீவ காலமாய்க் காத்துக் கொள்ளுவான். ஒருவன் எனக்கு ஊழியஞ் செய்கிறவனானால் என்னைப் பின்பற்றக் கடவன், நான் எங்கே இருக்கிறேனோ அங்கே என் ஊழியக்காரனும் இருப்பான்; ஒருவன் எனக்கு ஊழியஞ் செய்தால், அவனைப் பிதாவானவர் கனம் பண்ணுவார் (12:25, 26).

இந்தப் பகுதியின் சிந்தனை ஓட்டமானது பின்வருவது போன்றுள்ளது: கிறிஸ்து மகிமைப்படுத்தப்படவிருந்தார். இருப்பினும், அது எதனை அர்த்தப்படுத்துகின்றது என்று ஒருவர் எதிர்பார்க்கின்றதற்கு முரணாக, அவர் மகிமைப்படுத்தப்படுவதற்கு, மரணம் அடைவது அவருக்கு அவசியமாய் இருந்தது. அதே வழிமுறையிலேயே, இயேசுவின் சீஷர்கள், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதற்காக கர்வம், சுயநலம் மற்றும் இவ்வுலகத்தின் மீதான அன்பு ஆகியவற்றை “மரிக்கச்” செய்யும் பொழுது, நித்திய ஜீவனைப் பெற்று தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

இயேசு தம்மைப் பின்பற்றுவவர்கள் செய்யும்படியாக 12:25, 26ல் கூறி அழைத்தவற்றுக்கும், இந்த அதிகாரத்தின் பின்பகுதியில் இரகசிய சீஷர்கள் செய்தவைகளுக்கும் இடையில் தெளிவான முரண்பாடு காணப்படுகின்றது:

ஆகிலும் அதிகாரிகளிலும் அநேகர் அவரிடத்தில் விசுவாசம் வைத்தார்கள். அப்படியிருந்தும் ஜெப ஆலயத்துக்குப் புறம்பாக்காத படி, பரிசேயர்நிமித்தம் அதை அறிக்கை பண்ணாதிருந்தார்கள். அவர்கள் தேவனால் வருகிற மகிமையிலும் மனுஷரால் வருகிற மகிமையை அதிகமாய் விரும்பினார்கள் (12:42, 43).

ஆங்கில வேதாகமத்தில் இவ்வசனத்தில் (43) வரும் “மகிமை” என்ற வார்த்தை “approval” என்றுள்ளது. இவ்வாறு “approval,” “அங்கீகாரம்” என்று வசனம் 43ல் இருமுறை மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கிரேக்க வார்த்தை *doxa* என்றுள்ளது. இதே வார்த்தையானது இப்பாடத்தில் நாம் ஏற்கனவே விவாதித்துள்ள வசனப் பகுதிகளில் “மகிமை” “glory” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. கோழைத்தனமான சீஷர்கள், “தேவனால் வருகிற மகிமையிலும் மனுஷரால் வருகிற மகிமையை அதிகமாய் விரும்பினார்கள்” என்பதால் தங்கள் விசுவாசத்தை இரகசியமாய் வைத்துக் கொண்டனர். மனிதரின் மகிமையானது கர்வம், அதிகாரம், சுயபாதுகாப்பு மற்றும் சுயமேம்பாடு ஆகியவற்றில் காணப்படுகின்றது; தேவனுடைய மகிமையோ, தாழ்மை, தியாகம் மற்றும் சுயமறுப்பு ஆகியவற்றில் காணப்படுகின்றது.

யோவான் தமது சவிசேஷத்தின் பிற்பகுதியில் இயேசு பேதுருவிடம் கூறிய அசாதாரணமான ஒரு தீர்க்கதரிசனத்தை பதிவு செய்தார்:

நீ இளவயதுள்ளவனாயிருந்தபோது, உன்னை நீயே அரை கட்டிக் கொண்டு, உனக்கு இஷ்டமான இடங்களிலே நடந்து திரிந்தாய்; நீ முதிர் வயதுள்ளவனாகும்போது உன் கைகளை நீட்டுவாய்; வேறொருவன் உன் அரையைக் கட்டி, உனக்கு இஷ்டமில்லாத இடத்துக்கு உன்னைக் கொண்டு போவான் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றார் (21:18).

யோவான், “இன்ன விதமான மரணத்தினாலே அவன் தேவனை மகிமைப் படுத்தப் போகிறானென்பதைக் குறிக்கும்படியாக இப்படிச் சொன்னார்” (21:19) என்று விளக்கம் அளித்தார். மீண்டுமாக நாம், இந்த சவிசேஷத்தின் போதனைகளில் மகிமையும் தியாகமும் ஒன்று கூட்டிப் பிணைக்கப் பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம்!

கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுடைய மகிமைக்காக வாழ வேண்டும். நம்மைப் பற்றிய ஒவ்வொன்றும் தேவனுடைய மகிமையைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் (1 கொரி. 10:31). ஆண்டுகளினூடே பலர் தேவனுடைய நாமத்தில் மாபெரும் ஆலயங்கள் அல்லது அரசுகளைக் கட்டியெழுப்பி தேவனுக்கு மகிமை அளிக்க முயற்சி செய்துள்ளனர். யோவான் சவிசேஷத்தில், தேவனுடைய மகிமையானது எளிமையான, தாழ்மையான செயல்களிலேயே நன்கு காணப்படுகின்றது என்பது இயேசு மீண்டும் மீண்டும் செயல் விளக்கப் படுத்தினார். இன்றைய நாட்களில் தேவனுடைய மகிமையானது உலகத்தால் கவனிக்கப்படவும் கூடாதிருக்கின்ற அன்புகூரும், தியாகம் செய்யும் செயல்களிலேயே நன்கு காணப்படுகின்றது:

குழந்தைக்கான தாயின் அன்பு நிறைந்த பராமரிப்பானது தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

முதர்வயதுப் பெற்றோர் அல்லது அயலகத்தாரைப் பராமரிப்பதானது தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இடர்ப்பாட்டிலுள்ள நபரைக் கவனித்து ஆறுதல் கூறுதலானது தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

உங்கள் திருமண உறவில் உண்மையுடனும் அன்புடனும் இருத்தலானது தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தேவையில் உள்ள ஒரு நபருக்கு உதவியளித்தலானது தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பள்ளியில் எனது ஆசிரியர்களில் ஒருவர், மாபெரும் ஊழியர்களைப் பற்றி ஒருநாள் உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவர், “நீங்கள் முன்னெப்போதும் இருந்திராத இடங்களில் இருக்கும், நீங்கள் முன்னெப்போதும் கேட்டிராத மக்களால் இன்றைய நாட்களில் மாபெரும் பிரசங்கம் பிரசங்கிக்கப் படுகின்றது” என்று கூறினார். அவருடைய வல்லமை நிறைந்த விளக்கமானது யோவான் 12ல் இயேசு போதித்தவற்றுக்கு மிகவும் நெருக்கமாய் உள்ளது என்று நான் நம்புகின்றேன்!

ஆஸ்திரேலியக் கவிஞரான விக்டர் டேலி என்பவர் தமது அந்திம நாட்களில் மருத்துவமனையொன்றில் மென்மையாகப் பராமரிக்கப் பட்டார். மருத்துவத் தாதிகளுக்கு அவர்களின் அன்பான பணிவிடைக்காக நன்றி செலுத்தியது என்பது அவர் தம் மரணத்திற்கு முன் செய்த கடைசி விஷயங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. அதற்கு அவர்கள், “எங்களுக்கு நன்றி கூறாதீர்கள். தேவனுடைய கிருபைக்கு நன்றி கூறுங்கள்” என்றனர். அதற்கு டேலி, “ஆனால், நீங்கள் தேவனுடைய கிருபையாய் இருப்பதில்லையா?” என்று பதில் அளித்தார். அவர் சரியாய்க் கூறினார் என்றே நான் நம்புகின்றேன். அதே வழிமுறையில், நீங்களும் நானும் தேவனுடைய மகிமையைக் கண்டிருக்கின்றோம், தேவனுடைய மகிமையைப் பெற்றிருக்கின்றோம், மற்றும் இப்பொழுது, நாம் அவருடைய மகிமையாய் இருக்க வேண்டியுள்ளது. தாழ்மையான, தியாகம் நிறைந்த ஊழியத்தினால் நாம் நமது உலகில் தேவனுடைய காணக்கூடிய மகிமையாய் இருக்க வேண்டும்.

முடிவுரை

இப்பாடத் தொடக்கத்தில் நாம் கண்ட மூன்று மரங்களும் தாங்கள் தேவனுக்கு என்ன செய்ய முடியும் என்பதில் மாபெரும் கனவுகளைக் கொண்டிருந்தன. அதற்கு நேர் மாறான வகையில், அவைகள் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டு, துண்டுகளாய் அறுக்கப்பட்டு மற்றும் இருளில் விடப்பட்டதாகக் காணப்பட்ட போது மட்டுமே அவைகள் தேவனுடைய மகிமைக்குப்

பயன்படுத்தப்பட முடிந்தது. இதே விஷயம் தம்முடைய வாழ்விலும் உண்மையாயிருந்தது என்று இயேசு உரிமைகோரினார் - நமது வாழ்விலும் கூட இதுவே உண்மையாகும்! “கர்த்தரே, இன்று எங்கள் வாழ்வில் நீர் மகிமைப்படுத்தப்படுவீராக!” என்ற எளிய ஜெபத்தை நாம் தினமும் ஜெபிப்போமாக.

குறிப்புகள்

¹அநேகமாக, இவர்கள் யூத போதனைகளால் வசீகரிக்கப்பட்ட “தேவபயமுள்ள வர்களாய்,” ஆனால் விருத்தசேதனம் செய்து கொண்டு முழுமையாக யூதத்துவத்திற்கு மாற விருப்பமற்றவர்களாய் இருக்கலாம். ஆகையால், அவர்கள் புறஜாதி யாராகவே நிலைத்திருந்தனர், மற்றும் எருசலேம் தேவாலயத்திற்கு அவர்கள் ஆராதிக்க வரும் பொழுது புறஜாதியாரின் முற்றம் வரை மட்டுமே பிரவேசிக்க முடிந்தது. எனவே, இவ்வசனப் பகுதியில் உள்ள “கிரேக்கர்கள்” என்பது கிரேக்க நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களையல்ல ஆனால் “தேவபயமுள்ளவர்களை”யே குறிப்பதாய் இருக்கலாம். ²யாத்திராகமம் 20; உபாகமம் 5:22.